

Sygn. akt II K 1622/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniu 18.04.2019 r. r. sprawy:

W. Ł., ur. (...) w G.,

syna J. i D. z domu Z.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 listopada 2015 r. w G. prowadził w ruchu lądowym na drodze publicznej pojazd mechaniczny V. (...), nie stosując się do orzeczonego wobec niego przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny wyrokiem z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie II K 542/15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

tj. o przestępstwo z art. 244 k. k.

I. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. oskarżonego W. Ł. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 244 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 244 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2015 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego J. K. kwotę 516,60 złote z tytułu kosztów obrony oskarżonego z urzędu;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1622/18

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k. p. k. oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do wyjaśnienia rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Sąd zważył, co następuje :

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania W. Ł. czynu z art. 244 k. k., zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Postępowanie dowodowe wykazało, że 13 listopada 2015 r. w G. prowadził on na drodze publicznej pojazd mechaniczny V. (...), mimo obowiązywania wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, orzeczonego na mocy wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku w sprawie sygn. akt II K 542/15. W momencie popełnienia przypisanego czynu W. Ł. miał świadomość obowiązywania wymienionego zakazu.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. W. Ł. jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu W. Ł. należy określić jako niemały. Swoim zachowaniem oskarżony pogwałcił jedną z podstawowych reguł, stojących na straży zachowania porządku publicznego, tj. obowiązek stosowania się do rozstrzygnięć zawartych w prawomocnych wyrokach sądowych. Działał przy tym umyślnie, w zamiarze bezpośrednim i to z premedytacją. Do orzeczonego zakazu nie zastosował się z błahej przyczyny. Jego złamanie nie zostało spowodowane wyjątkowymi, szczególnymi okolicznościami życiowymi. W. Ł. zlekceważył prawomocne orzeczenie sądu, przedkładając nad wydane rozstrzygnięcie swe prywatne dobro o niskiej wartości, w postaci komfortu swojego życia. Stopień jego zawinienia był zatem znaczny.

W punkcie I. sentencji wyroku, za przypisany czyn, Sąd wymierzył W. Ł. - przy zastosowaniu art. 37 b k. k. - karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej czynu (opisane powyżej), a także fakt, że był on już dwukrotnie karany, przy czym jeden raz przed popełnieniem przypisanego mu czynu.

Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził skruchę.

W ocenie Sądu, orzeczona kara jest najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec W. Ł.. Zdaniem Sądu, konieczna była dwumiesięczna izolacja oskarżonego i Sąd wyraża nadzieję, że okres ten będzie wystarczający, by uświadomić oskarżonemu naganność jego postępowania, Oskarżony bowiem był już dwukrotnie karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, w tym raz na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a mimo to nadal wchodzi w konflikt z prawem na tym polu. Wobec powyższego, Sąd wyraża nadzieję, że okres przebywania w warunkach izolacji skutecznie odstraszy go od dopuszczania się kolejnych przestępstw, skoro kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania nie spełniła wystarczająco swej wychowawczej funkcji.

Zdaniem Sądu, dla całkowitego zrealizowania celów kary konieczne stało się orzeczenie obok kary pozbawienia wolności kary ograniczenia wolności.

Sąd zdecydował się na zastosowanie sekwencji kar z art. 37b k. k., uznając, że dłuższa niż dwumiesięczna izolacja oskarżonego nie jest wskazana, albowiem stanowiłoby to sankcję nieadekwatnie surową i dolegliwą, natomiast z uwagi na brzmienie przepisu art. 69 § 1 k. k. zastosowanie zawieszenia wykonania tejże kary było niemożliwe. Kara grzywny, zdaniem Sądu, byłaby z kolei nieadekwatnym środkiem reakcji karnej w stosunku do charakteru i wagi czynu, jakiego dopuścił się W. Ł.. Wobec powyższego, Sąd orzekł wobec oskarżonego - obok omówionej kary izolacyjnej - karę ograniczenia wolności. Jest to także kara podlegająca realnemu wykonaniu, co nie zostanie społecznie ani przez oskarżonego odebrane jako faktyczne pozostawienie go bezkarnym. Kara ograniczenia wolności w ww. wymiarze z jednej strony umożliwi oskarżonemu realizację celów życiowych, a z drugiej strony - uświadomi oskarżonemu

naganność jego postępowania i negatywne konsekwencje jego zachowania, a przy tym nie będzie karą nadmiernie surową (zwłaszcza mając na uwadze fakt, że przypisany oskarżonemu czyn co do zasady zagrożony jest wyłącznie karą pozbawienia wolności).

Kierując się dyspozycją przepisu art. 4 § 1 k. k., Sąd zastosował w niniejszej sprawie przepisy obowiązujące w dacie czynu, jako względniejsze dla oskarżonego, albowiem w dacie czynu przestępstwo z art. 244 k. k. zagrożone było karą do 3 lat pozbawienia wolności (obecnie – do 5 lat pozbawienia wolności), ponadto od dnia 1 czerwca 2017 roku w przypadku skazania za to przestępstwo Sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W punkcie II. sentencji wyroku, na poczet orzeczonej wobec W. Ł. kary pozbawienia wolności, zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania). Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

W punkcie III. sentencji wyroku, zasądzono od Skarbu Państwa, na rzecz obrońcy oskarżonego r.pr. J. K. wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się granicach określonych w przepisach wskazanych w tej części orzeczenia.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd zwolnił go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w sprawie.